

Mark Jeanty

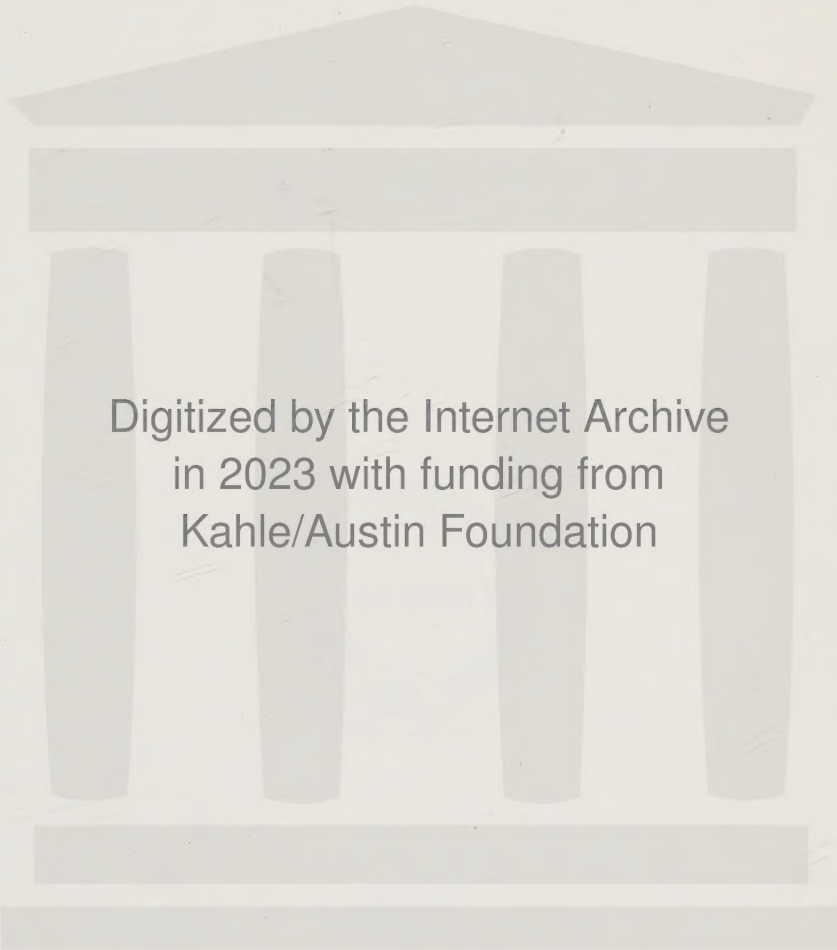
In bed met Stan

Bibliotheek
Koksijde
Afvoer
06/2017

et. Slegers

Digitized by the Internet Archive
in 2023 with funding from
Kahle/Austin Foundation

Met dank aan Stan, Elza, Gerd, Ingrid, Rembert, Anouk, Walter, Caroline, Jago & De Visserij

In bed met Stan
Mark Jeanty
© 2000 Uitgeverij Clavis, Hasselt
Omslag en illustraties: Liesbet Slegers
Trefw.: vragen stellen, opgroeien
NUGI 222
ISBN 90 6822 717 3 - D/2000/4124/011
Alle rechten voorbehouden.

Mark Jeanty

in bed met Stan

met illustraties
van Liesbet Slegers

Uitgeverij Clavis, Hasselt

Verhalen voor na het wakker worden

Stan slaapt. Stan slaapt in zijn bed. Daar is het warm en gezellig. Maar midden in de nacht wordt hij wakker. Hij heeft het koud. Het bed is opeens veel te groot. Stan voelt zich alleen. Hij kruipt uit bed. Waggelend gaat hij naar de kamer van mama en papa. Die is gelukkig niet ver. Even staat hij bedremmeld te kijken naar het bed. Dan kruipt hij tussen ze in. Papa zucht, mama kreunt. Ze schuiven een beetje op. Het bed is groot, warm en gezellig. Stan valt weer in slaap.

's Ochtends wordt Stan wakker.
Mama en papa slapen nog.
Stan kijkt naar hen.
Stan kijkt naar het plafond, naar de deur, naar de muren.
Hij denkt na.
Hij schudt papa of mama wakker.
Dan stelt hij ze een vraag.
Over zulke vragen gaat dit boek.

En over andere natuurlijk.
Want soms stelt Stan een vraag terwijl hij gewoon aan tafel zit,
in de zandbak speelt, bij papa voor op de fiets zit of een bad
neemt. Terwijl hij loopt, springt, kruipt, ligt of zwemt.
Wanneer hij vrolijk is, triest, kwaad of wanneer hij pijn heeft.
Overal en altijd dus, als ik er nu zo over nadenk.
Vragen, veel vragen, steeds weer vragen.
"Je zou er een boek over kunnen schrijven," zei iemand op een dag
tegen me.
"Zou je denken?" antwoordde ik. "Ach, wel nee."

En, lezer, wees gerust, meestal wordt Stan wakker, geeuwt, rekt
zich uit, klimt uit bed, stelt helemaal geen vragen en gaat gewoon
spelen of tv-kijken. Of hij neemt een boterham uit de kast,
kijkt vlug of iemand hem ziet en smeert er dan chocopasta op. Veel
chocopasta. Heel veel chocopasta.
Zoals iedereen dus.

veel leesplezier!

Appels

"Mama, waarvan zijn appels gemaakt?"

Mama heeft hoofdpijn.

"Vraag dat maar aan papa," zegt ze.

"Papa, waarvan zijn appels gemaakt?" vraagt Stan voor de tweede keer.

"Sta-an," kreunt papa.

"Maar waarvan zijn appels gemaakt?" vraagt Stan al voor de derde keer.

"Van niets. Die zijn er gewoon," zegt papa twijfelend.

"Is er dan niemand die de appels maakt?"

"Nee, Stan, die groeien gewoon. Dat is de natuur."

"En het bed, is dat ook de natuur?"

"Nee, Stan, dat heeft iemand gemaakt, van hout. En hout komt van de bomen," zegt papa nu duidelijk.

"Maar wie heeft dan de bomen gemaakt?" vraagt Stan.

Papa gromt.

Hij stopt zijn hoofd onder het kussen.

"En wie heeft het kussen gemaakt?" vraagt Stan.

Waarommen

"Waarom?" vraagt Stan.

Hij ligt in bed tussen mama en papa.

"Waarom wat, Stan?" vraagt mama.

"Waarom moet ik slapen?"

"Wie zegt dat jij nog moet slapen?"

"Maar nee," zegt Stan, "ik bedoel als het donker is. En waarom doe ik dan mijn ogen dicht? En waarom schijnt de maan dan soms?"

"Schijnt de maan als jij je ogen dichtdoet?" vraagt mama.

Ze grinnikt.

"Maar nee, dommerik, buiten in de lucht," zegt Stan.

"Maar soms schijnt ze niet. Waarom gaan jullie later slapen? En waarom slapen jullie 's ochtends altijd langer?"

"Zoveel waaroms," zegt mama.

"Waarommen," zegt Stan.

Dan zeggen ze even niets.

"Waarom is het hier zo stil?" vraagt Stan alweer.

"Kom, opstaan," zegt mama, "tijd om naar school te gaan."

Weten

"Mama, weet je wat?"

"Nee," mummelt mama.

Ze is nog niet goed wakker.

"Weet jij dan niets?" vraagt Stan verbaasd.

"Ja, natuurlijk wel," zucht mama. "Ik weet dat de zon warm is, water nat en de lucht blauw."

"Waarom zeg je dan nee?"

"Omdat ik niet weet wat jij gaat zeggen."

"Zeg dat dan!" zegt Stan.

"Vraag het dan nog eens," zucht mama.

"Mama, weet je wat?" vraagt Stan opnieuw.

"Ja, ik weet wat, maar ik weet niet wat jij gaat zeggen."

Mama kijkt naar Stan.

Stan kijkt naar mama.

Ze lachen allebei.

Duizend vragen

"In mijn hoofd wonen duizend vragen
sommige raar, meestal gewone,

over hoe de wereld is,
hoe ze vroeger was,
hoe hoog de lucht,
hoe groen het gras,

(of: waar is mijn zakdoek?)

waarheen waait de wind,
waarom huilt dat kind,
word ik snel groot,
ga ik dan dood,

(of: waarom vind ik mijn zakdoek niet?)

ik vraag aan papa en mama
of zij het antwoord weten,
maar ze zeggen
euh?
of
ik weet niet,
of
ik ben het vergeten,

ik vind dat niet erg,
ik vind het zelfs best,

(maar waar is mijn zakdoek?
hij zit niet in mijn jas,
waar is hij toch?)

(je zakdoek?
daar!
waar?
op de grond in de hoek.)

zo, dat is antwoord nummer één,
nu nog de rest."

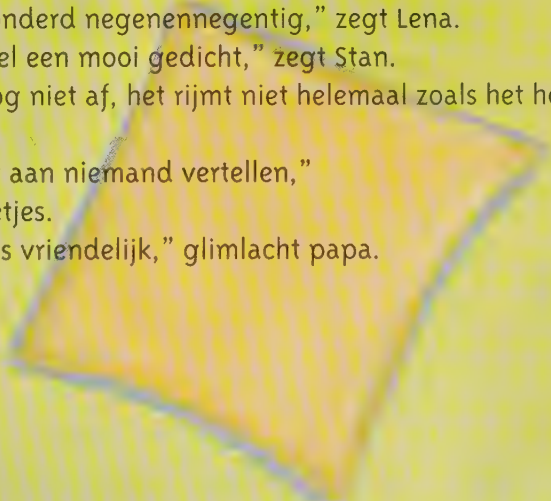
"Nog negenhonderd negenennegentig," zegt Lena.

"Ik vind het wel een mooi gedicht," zegt Stan.

"Och, het is nog niet af, het rijmt niet helemaal zoals het hoort,"
zegt papa.

"We zullen het aan niemand vertellen,"
zegt Stan stilletjes.

"Dank je, dat is vriendelijk," glimlacht papa.

A stylized illustration of a person's back and head. The back is a large, light pink oval shape. The head is a red shape at the top right. Two green, rectangular patches with black outlines are on the back, one above the other. A thick black line separates the back from the head.

Buik

Mama ligt in bed. Stan ligt met zijn hoofd op haar buik.

"Ik kom uit jouw buik," zegt Stan, "en Lena ook."

"Dat is zo," zegt mama.

"Uit welke buik kom jij?" vraagt Stan aan mama.

"Uit die van moe," zegt mama, "want dat is mijn moeder, jouw oma."

"En papa dan ook?"

"Nee, die komt uit de buik van bomms, dat is jouw andere oma."

"Komen jullie dan niet uit dezelfde buik?"

"Nee hoor," glimlacht mama, "anders zouden we broer en zus zijn, zoals jij en Lena."

"Wat zijn jullie dan nu?" vraagt Stan.

"Gewoon, twee mensen die elkaar tegenkwamen en samen bleven.

Nu zijn we jouw mama en papa. En die van Lena natuurlijk."

"Zullen er dan uit de buik van Lena later ook kindjes komen?"

"Dat kan," zegt mama, "maar dat zal nog wel een hele tijd duren."

Dan is het even stil. Stan luistert.

"Jouw buik maakt veel lawaai," zegt Stan,

"zit er soms een nieuw kindje in?"

"Nee hoor," lacht mama, "ik heb gewoon honger.

Kom, laten we opstaan, dan kunnen we eten."

Geboren

"Ik weet waarom Lena groter is dan ik," zegt Stan.

"Ja?" vraagt papa.

"Omdat ze als eerste geboren is."

"Dat is zo," zegt papa.

"Maar later word ik misschien even groot of een klein beetje groter."

"Dat kan," zegt papa.

Dan is Stan opeens stil. Hij kijkt verdrietig.

"Wat is er nu?" vraagt papa.

"Jullie hebben toen al van alles gedaan, zonder mij," zegt Stan een beetje boos.

"Ah ja, natuurlijk," zegt papa, "jij was er nog niet."

"Dat is niet eerlijk, ik wilde ook mee op vakantie en naar het feest," zegt Stan nog altijd boos.

"Maar we konden toch niet wachten tot jij er was en al die tijd niets doen?"

"Waarom niet?"

"Weet je wat," zegt papa, "vanaf nu mag je altijd mee naar elk feest en op elke vakantie."

"Beloofd?"

"Beloofd! Kom, we zijn weg."

"Maar papa, dat gaat toch niet. Moet ik niet naar school?"

"Grapje," zegt papa.

"Ik vind grapjes niet leuk."

"Oké, oké," zegt papa, "dan zullen we maar gewoon opstaan."

En ze stappen uit bed.

Eten

"Mag ik stoppen?"

"Nee, natuurlijk niet," roept papa.

Papa is kwaad: "Eet nu toch eens wat!"

Stan kijkt naar papa.

Hij zit stil op zijn trip-trap stoel.

Stan heeft een beetje rijst en een heel klein beetje wortelen
op zijn bord geschept.

Meer lust hij niet.

Papa vindt dat niet leuk.

Papa heeft gekookt en dat vindt hij een heel karwei:
pompoensoep, gebakken rijst, komkommer,
geraspte worteltjes en hardgekookte eieren.

Langzaam kauwt Stan de rijst.

"Het gaat niet," zegt hij.

Papa zucht en kijkt naar mama.

Die haalt haar schouders op.

"Ach," zegt mama, "laat hem, het helpt toch niet."

"Ga maar," zegt ze zachtjes tegen Stan.

Die glipt de stoel af, de tuin in.

Daar is Lena al aan het spelen.

Dan staat Stan ineens weer in de kamer.

"Papa, Lena vraagt of we nog een toetje krijgen?"

Een klein gaatje

Papa en mama en Lena zitten druk te praten aan tafel.

Ze letten niet erg op Stan. Stan stapt van zijn stoel.

"Hoezo, ben je al klaar met eten?" vraagt mama.

"Ja," zegt Stan.

"Is die grote boterham met chocopasta al helemaal op?"
vraagt papa ongelovig.

"Ja-a," zegt Stan.

"Heb je genoeg?"

"Natuurlijk." Stan wil weer gaan tekenen.

Maar papa houdt hem nog even tegen. Hij heeft iets gezien.

"Wat ligt daar onder je stoel?"

"Waar?" vraagt Stan.

"Daar, onder je stoel?"

Mama bukt zich.

Onder de stoel, op de grond ligt een boterham.

Met chocopasta. Het is de boterham van Stan.

In het midden van de boterham zit alleen maar een gaatje.

Een heel erg klein gaatje.

Een piepklein gaatje.

Wespensteek

"Wat is erger," vraagt Stan, "een wespensteek of ziek zijn?"

Tijdens de vakantie is Stan door een wesp gestoken. Dat deed erg pijn.

Hij was net een ijsje aan het eten. De wesp kwam en stak in zijn tong.

Stan heeft toen lang en hard gehuild. Dat is hij nog niet vergeten.

"Ik weet het niet," zeggen papa en mama bijna samen.

Het is zondag, de zon schijnt door de gordijnen, ze willen nog slapen.

Lena ligt ook in het bed. Met zijn vieren passen ze er nog net in.

"Ik denk ziek zijn," zegt Lena na een poosje, "want van een wespensteek kun je soms ziek worden, maar soms ook niet. Maar van ziek zijn, ben je altijd ziek."

"Krijgen we straks een ijsje?" vraagt Stan.

Gevallen

"Au," kreunt Stan.

"Heb je nog veel pijn?" vraagt papa.

"Ja. Au!" kreunt Stan nog eens.

Papa en Stan zitten samen op de bank. Mama verzorgt hen.

Stan heeft een grote bult en zijn kin is helemaal geschaafd.

Eerst ontsmet mama de kin. Stan moet hard huilen.

"Het prikt," snikt Stan.

Mama doet een pleister op de zere kin. Stan huilt nu al wat minder hard.

"Ik heb ook pijn," zegt papa, "aan mijn knie."

Hij wijst naar het grote gat in zijn broek.

Mama geeft papa een zoen op de knie.

"Dat is al beter," zucht die.

Op de grond naast de bank ligt een plastic tas.

Daarin zitten de boodschappen. Alles zit onder de smurrie. De bakjes met fruitkwark zijn helemaal open gespat, toen de tas op de grond viel.

"Is er iets met je fiets?" vraagt mama.

"Nee," antwoordt papa, "alleen wat krassen."

"Hoe kan nu zoiets gebeuren?" vraagt mama.

"Gewoon," zegt papa, "we waren aan het fietsen en toen kwam er opeens een groot monster. Dat monster gooide ons bijna omver en wilde Stan opeten. We hebben toen al onze kwark naar het monster gegoooid en het monster is gaan lopen en wij hadden gewonnen. Maar toen zijn we gestruikeld in de grote voetsporen van het monster."

"Maar papa toch, wat zeg je nu allemaal," zegt Stan verbluft.

Papa knipoogt naar Stan. Papa maakt een grapje.

"Was dat monster soms een tram?" vraagt mama fijntjes.

"Ach, wel nee," zegt papa, "natuurlijk niet."

"Ben je daar zeker van?" vraagt mama.

Dan trekt papa een pijnlijk gezicht.

"Au!" kreunt hij overdreven luid. Hij frunnikt aan het gat in zijn broek.

"Au!" roept Stan extra hard.

Hij voelt voorzichtig aan de bult op zijn voorhoofd.

"Au, au, au, help ons. We hebben zo'n verschrikkelijke pijn," roepen Stan en papa allebei.

"Mijn arme helden toch," lacht mama.

Mensen

"Papa?"

"Mm."

"Zijn oma en opa al oud?"

"Ja."

"Gaan oma en opa dan eerst dood?"

"Ja, Stan."

"En dan gaan jullie dood?"

Papa slikt even: "Ja, Stan."

"En dan gaan Lena en ik dood."

"Ja, maar dat duurt nog heel lang," antwoordt papa.

Even is het stil.

"Maar dan zijn alle mensen op," zegt Stan.

Papa grinnikt: "Nee, Stan, want dan hebben Lena en

jij ook al kinderen. En die kinderen
krijgen, als ze groot zijn, ook weer kinderen.

Zo blijven mensen altijd duren."

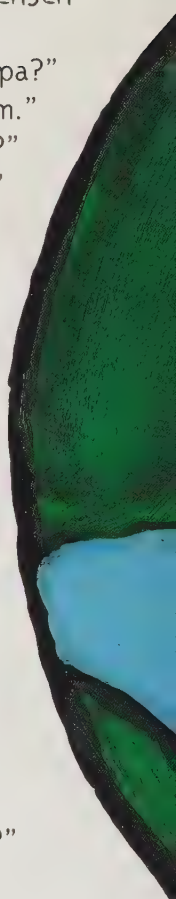
Stan denkt na. Hij kijkt door het raam naar buiten.

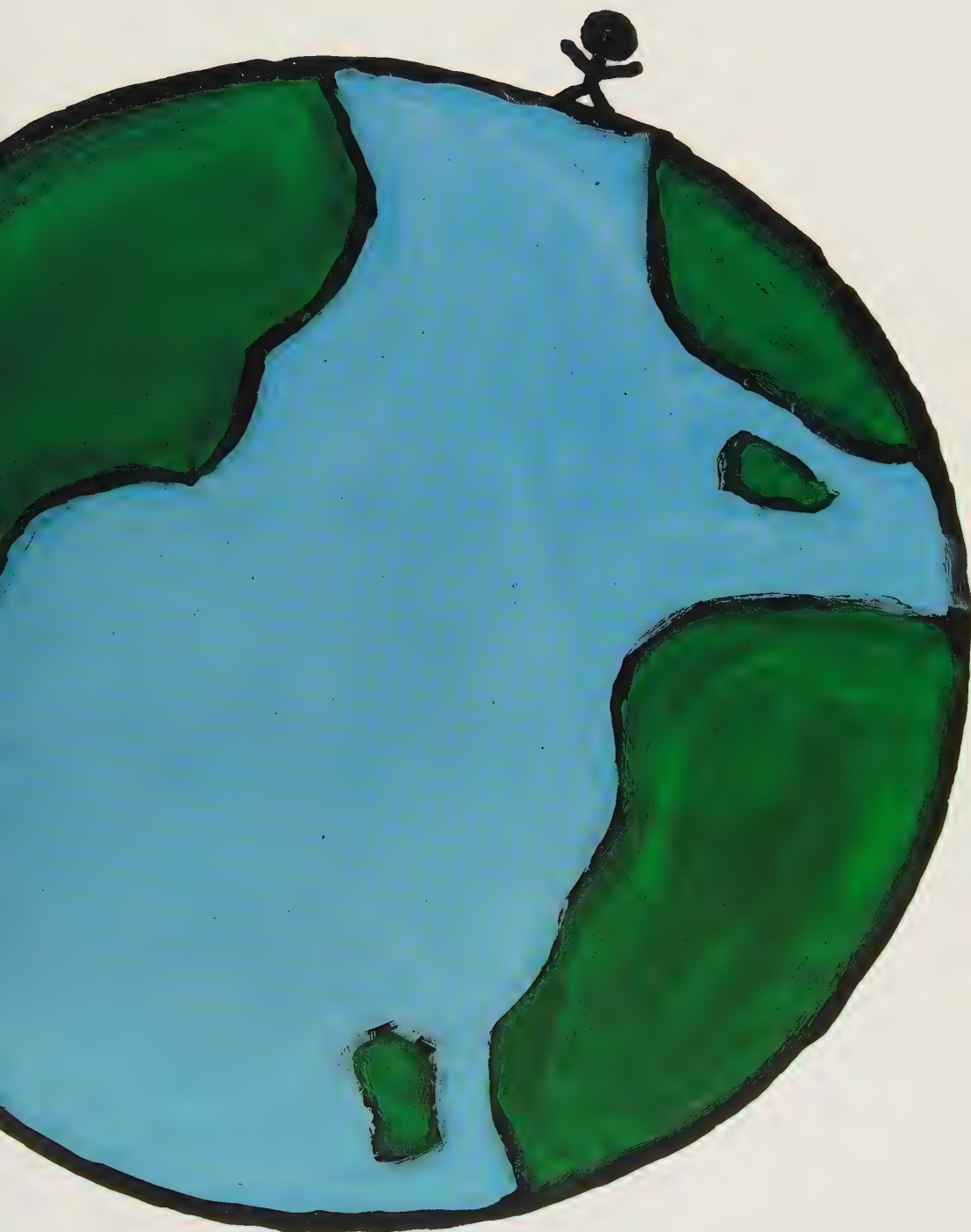
Het regent. Hij ziet het huis van de overburen.

"Papa?"

"Ja, Stan?"

"Hebben alle mensen een dakgoot aan hun huis?"

Dood

"Ik ben nu dood, en jij moet me uit bed trekken," zegt Stan.

Papa grinnikt en trekt aan Stans voeten.

"Zo val ik wel bijna uit bed," protesteert Stan.

"Oh, pardon."

"Ik ben dus dood en jij moet me verzorgen."

"Verzorgen, maar dan ben je niet echt dood," zegt papa.

"Jawel hoor," zegt Stan, "en jij moet me begraven."

"Begraven of verbranden?" vraagt papa.

"Begraven," beslist Stan, "dan kan ik er nog uit."

"Waarom?"

"Omdat ik vanavond nog moet slapen natuurlijk."

"Ben je dan niet meer dood?"

"Nee, dan niet meer natuurlijk, dan ben ik gewoon moe.

Van dood zijn word je heel moe, of wist je dat nog niet misschien?"

"Waar moet ik je begraven?" vraagt papa.

"In mijn bed, dat is lekker warm."

"Maar hoe weet ik dan of je slaapt of dood bent?"

"Dat kun je niet zien," zegt Stan, "dat is hetzelfde. Dat weet ik alleen."

"Ik vind wakker zijn en leven wel simpeler," zegt papa.

"Oké," zegt Stan, "dan ga ik een andere keer wel dood."

Geen mama en geen papa

Stan en Lena spelen met hun Playmobil-poppetjes en de Duplo-stenen. Ze bouwen een huis. Met de stenen maken ze kamers.

Daar zetten ze meubeltjes in.

"Kijk," zegt Lena, "hier is de slaapkamer en hier is de badkamer."

"Ja," zegt Stan, "en dit is de keuken en dit is de tuin."

Het huis is af.

"Kom, we gaan nu poppetjes kiezen. Ik ben de mama."

Stan zwijgt. Hij kijkt naar de grond.

"Wat is er?" vraagt Lena.

"Jij mag altijd de mama zijn. Ik wil ook eens de mama zijn."

"Maar jij mag de papa zijn, dat is toch ook leuk?"

"Nee," pruilt Stan, "dat vind ik niet leuk."

Even zeggen ze geen van beiden iets.

"Weet je wat," zegt Lena dan, "we spelen dat onze mama en papa dood zijn en dat we allemaal kindjes zijn. Goed?"

"Goed," zegt Stan opgelucht, "en de kindjes vinden een hele grote zak met snoep in de keuken. Goed?"

"Goed," zegt Lena enthousiast, "en ze mogen die hele zak in één keer opeten. Goed?"

"Goed," zegt Stan dan weer, "en de papiertjes mogen we zomaar op de grond gooien."

Goede papa's

"Papa," vraagt Stan, "ben jij altijd een goede papa?"

Papa zegt niets. Hij denkt na.

"Misschien niet altijd," zegt hij dan eindelijk, "maar ik probeer het wel."

Dan is het even stil.

"Vind jij me dan een slechte papa?" vraagt papa.

"Nee hoor," zegt Stan snel.

Weer is het stil.

"Ben ik soms een slecht kind?" vraagt Stan.

"Nee hoor," zegt papa, "nooit."

"Denk jij misschien dat je een slecht kind bent?" vraagt papa.

"Nee, natuurlijk niet," zegt Stan.

Papa kijkt naar Stan.

Stan kijkt naar papa.

"Dag zoon," zegt papa.

"Dag vader," zegt Stan.

Ze geven elkaar een kus.

De kus plakt een beetje, want Stan heeft een snottebel.

Vader - Paps - Pappie - Pap

"Paps, mag ik wat appelsap?"

vraagt Stan.

"Paps, paps, ik ben niet paps,"

zegt papa.

"Papsie, papsie, mag ik wat

appelsap?" vraagt Stan dan.

"En zeker niet papsie," zegt papa. Hij

begint te grommen als een beer.

Hij heft zijn armen hoog op, als twee

grote poten. Hij loopt naar Stan.

Die rent gauw weg.

"Pap, pap, pak me dan als je kan,"

roept Stan.

Papa begint nog harder te grommen.

Hij laat zijn tanden zien.

Stan loopt nog harder.

"Papperdepap, papperdepap!"

Papa heeft Stan te pakken.

Hij kriebelt onder zijn armen en op zijn buik.

"Niet doen, niet doen," giechelt Stan.

"Niet doen, wie?" vraagt papa.

"Niet doen, papa," zegt Stan.

"Dat is al beter," zegt papa, "maar het kan nog beter."

"Niet doen, vader," zegt Stan snel.

"Oké, zoon," zegt vader.

Vader stopt met kriebelen.

"Allerliefste vader van de wereld,

krijg ik nu wat appelsap?"

"Natuurlijk allerliefste zoon," zegt papa,

"zoveel je maar wilt."

Papa loopt naar de koelkast.

Hij pakt het appelsap en schenkt twee bekertjes helemaal vol.

Eén beker geeft hij aan Stan.

"Dank u wel, paps," zegt die.

Wonen

Het is heel warm.

Stan speelt in de zandbak.

Hij bouwt een huis.

Daarin wonen zijn Playmobil-poppetjes.

"Een mama, een papa, zes kindjes, een opa, twee oma's, een hond, twee katten, een geit en een konijn. Veel, hè!" zegt Stan.

"Zeg dat wel. Dat moet een groot huis zijn," zegt papa geeuwend. Papa zit een beetje te suffen in een gemakkelijke stoel naast de zandbak.

Hij leest de krant.

"Weet je bij wie ik zou willen wonen als jullie me niet meer willen hebben?" vraagt Stan. Papa zegt niets. "Papa, weet je bij wie?"

"Stan, ik ben wel de krant aan het lezen."

"Ja maar, weet je dan bij wie?"

Papa zucht en kijkt naar Stan.

"Wil je hier dan weg?"

"Nee. Maar misschien moet ik weg van jullie."

"Wie zegt dat nu?" vraagt papa verbaasd.

"Niemand. Maar het zou toch kunnen."

"Maar nee," zegt papa, "jij mag hier toch blijven. Zolang je wilt."

"Maar als ik toch weg moet, weet je naar wie ik dan zou gaan?"

"Nee," zegt papa en hij kijkt nieuwsgierig naar Stan.

"Naar Caroline," zegt Stan. Caroline is de juf van Stan.

"Waarom?" vraagt papa.

"Die woont in Brugge, ze woont in een mooi huis en ze heeft een hond die heel snel kan lopen. Een hazehond." "Een hazewind," verbetert papa.

"En als ik daar niet mag, dan wil ik naar Halle, bij oma."

"Zo, zo," zegt papa, "daar ook al."

"Of bij Elza in Gent."

"Als je nu eens hier blijft wonen," stelt papa voor.

Daar moet Stan even over nadenken.

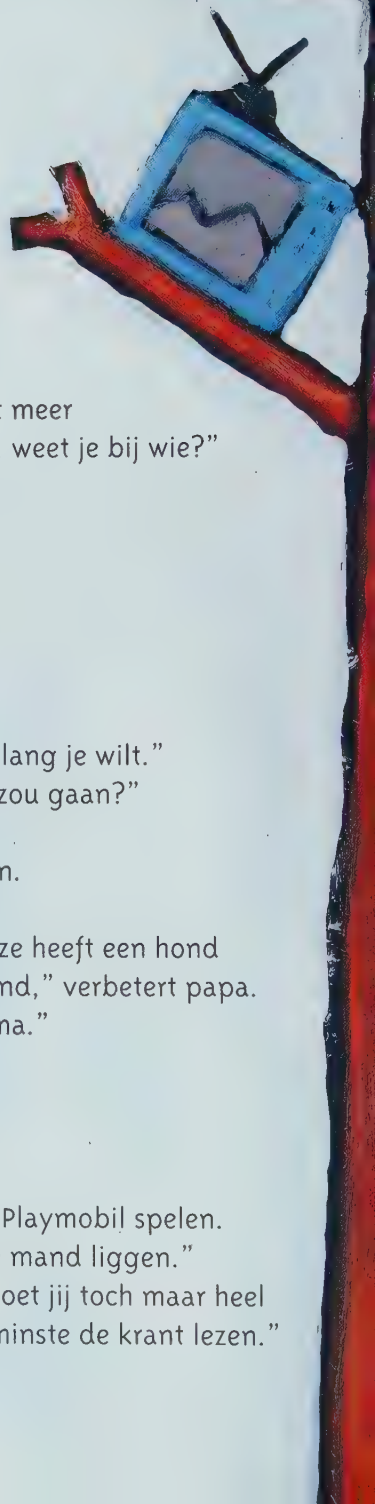
"Ook goed," zegt Stan, "dan kan ik verder met mijn Playmobil spelen.

Wil jij binnen de pauwen halen? Ik denk dat ze in de mand liggen."

"Akkoord," zucht papa en hij staat op. "Misschien moet jij toch maar heel eventjes ergens anders gaan wonen. Dan kan ik tenminste de krant lezen."

Stan kijkt een tikkeltje angstig naar papa.

Maar die lacht en knipoogt naar hem.

Voetbal

Papa kijkt tv.

Er is voetbal op tv.

Stan gaat naast papa op de bank zitten.

"Wie zijn van ons land?" vraagt Stan.

"Ze zijn allemaal van ons land," zegt papa.

"De witten en de roden?"

"Allebei."

"Wie heeft er al een punt?" vraagt Stan.

"Nog niemand, ze hebben nog geen doelpunt gemaakt."

"Jij gaat soms ook voetballen," zegt Stan tegen papa.

"Ja hoor," antwoordt die.

"Kom jij dan ook op tv?"

Papa lacht: "Nee, helemaal niet."

"Hoe komt dat?"

"Daar komen alleen maar diegenen op die heel goed kunnen voetballen."

"Kun jij dan slecht voetballen?" vraagt Stan.

Papa grinnikt, maar hij zegt niets.

"Ik kan dat al goed, voetballen," zegt Stan, "echt waar."

"Ik geloof je wel," zegt papa. Hij wil verder kijken.

"Misschien kom ik later wel op tv," zegt Stan.

Hij kruipt uit de bank en gaat breeduit voor het toestel staan.

"Dat zou toch kunnen?"

"Zal ik je nu alvast bovenop de tv zetten?" vraagt papa een beetje ongeduldig, "dan kan ik tenminste verder kijken." Papa springt op van de bank.

Stan loopt lachend weg.

Papa probeert hem te pakken.

Plotseling klinkt er gejuich op tv. "Schitterend doelpunt," roept een stem.

"Verdomme toch," zucht papa, "nu heb ik het gemist."

kiezen

"Mag ik kiezen?" vraagt Stan.

Papa en Stan fietsen naar school.

Dat doen ze elke dag.

Tenminste, elke schooldag. Tenminste, als Stan naar school gaat.

Want soms blijft Stan gewoon thuis.

Dat kan, want papa of mama blijven soms ook gewoon thuis.

"Je mag vandaag kiezen," zeggen ze dan. "Ik blijf huis," zegt hij dan. Hij bedoelt natuurlijk 'thuis'. Want dat vindt Stan heerlijk. Hij blijft dan wat langer in bed liggen bij papa of mama.

Hij speelt dan helemaal in zijn eentje. Met wat hij maar wil. Niemand die hem stoort. Hij houdt dan zijn pyjama aan. Soms wel tot de middag.

Maar vandaag moeten papa en mama werken.

Dus gaat Stan naar school.

Hij zit voor op de fiets bij papa. Eerst fietsen ze langs het water.

Daar ligt een groot oranje bord in het water. Dat bord moest eigenlijk op straat staan, voor de auto's. Maar de wind heeft het bord in het water geblazen.

"De clownfiets," roept Stan.

Hij wijst naar een fiets die tegen een muur staat.

De fiets is geel en rood en blauw en groen en paars geschilderd.

Dan fietsen ze langs het plein. Daar staat altijd een vrachtwagen.

Op die vrachtwagen is een hele lange koe geschilderd.

Daar is het gebouw van de telefoon al. Het waait er altijd harder dan ergens anders. Papa moet dan hard trappen.

Stan houdt zijn pet vast. Anders waait ze af.

Nu moeten ze alleen nog een drukke straat over.

Stan steekt zijn hand op naar de auto's, de vrachtwagens en de bussen om ze te laten stoppen. Papa ziet het, maar hij gebruikt voor alle zekerheid toch maar het zebrapad.

Zo komen ze bij de school. Papa gaat nog even mee naar binnen.

Tot in de klas.

"Dag Stan," zegt hij dan, "tot straks."

"Wanneer mag ik nog eens kiezen?" vraagt Stan nog snel.

"Morgen niet, maar de dag daarna," zegt papa.

"Oké," zegt Stan en hij draait zich om.

Misschien

Stan zit voor op de fiets. Papa trapt flink door.

Ze zijn op weg naar school.

Het waait hard. Gelukkig regent het niet.

"Papa, papa, papa, kijk daar," roept Stan ineens, "wat is er gebeurd?"

Stan wijst naar een auto. Die is tegen een paal gereden.

De paal staat helemaal scheef. De auto is vooraan helemaal gedeukt.

De voorruit is kapot. Er staan mensen omheen.

Er staat ook een politieauto. Op de stoep naast de auto zit een man.

Hij heeft zijn hoofd in zijn handen. Om zijn schouders hangt een deken.

Een politieagent praat met de man. Papa is even gestopt.

"Die auto is tegen de paal gereden," zegt Stan, "hoe komt dat?"

"Dat weet ik niet," zegt papa, "het ziet er gelukkig niet al te erg uit."

"Misschien liep er een poes over de weg en wilde die mijnheer de poes niet doodrijden."

"Dat kan," zegt papa.

"Of misschien keek die mijnheer niet goed en reed hij de hele weg rechtdoor."

"Dat kan ook," zegt papa.

"Of misschien was het kindje van de mijnheer ziek. De mijnheer heeft dan niet goed geslapen. Hij is in slaap gevallen en de auto is alleen blijven rijden."

Papa kijkt even naar Stan.

"Dat kan ook, natuurlijk," zegt papa.

"Wat zou het zijn?" vraagt Stan.

"Hoe kan ik dat nu weten?" vraagt papa een beetje ongeduldig.

"Of misschien was er een kindje mee met de auto en heeft dat kindje zijn handen voor de ogen van de mijnheer gedaan."

"Ja, dat kan zeker, maar of het zo gebeurd is, dat weet ik echt niet," zucht papa.

"Misschien is er een bus tegen de auto gebotst of een brommer of nog een auto."

"Oh ja," vraagt papa, "en waar is die bus dan of die brommer of die andere auto?"

"Dat weet ik niet," zegt Stan nu op zijn beurt. "Maar het kan toch?"

Papa zegt niets.

"Kom," zegt papa, "we fietsen verder." Hij begint weer te trappen.

"Pas op," roept Stan.

"Wat is er?" schrikt papa.

"Je reed bijna tegen die vuilnisbak," roept Stan.

"Niet waar hoor, ik had hem wel gezien."

Nat

"Wat is er gebeurd?" vraagt papa.

Mama komt uit de badkamer. Ze laat haar T-shirt en haar broek zien.

"Stan heeft me helemaal nat gemaakt," zegt ze kwaad.

"Waarom?" Mama antwoordt niet.

Papa gaat naar de badkamer.

Stan zit nog in bad. Hij kijkt ook al kwaad.

"Wat is er toch gebeurd?" vraagt papa.

"Domme mama," zegt Stan, "ze wil mijn haar wassen."

"En?"

"Ik wil dat zelf doen."

"Moet je daarvoor zo kwaad worden en mama helemaal onder spatten?"

Stan zegt niets.

"Je kunt dat toch ook gewoon zeggen?"

Stan zegt nog steeds niets. Hij kijkt naar papa.

"Kom," zegt papa.

Hij tilt Stan uit bad en wikkelt hem snel in een handdoek.

Hij draagt Stan naar mama.

"Sorry," zegt Stan tegen mama.

Mama zegt niets.

"Wil je mijn haar wassen?" vraagt Stan voorzichtig.

Mama kijkt naar Stan.

"Laat eens zien, eerst was ik je haar. Dan je gezicht, je oren, je nek, je hals, je schouders, je armen links en rechts, je handen, tien vingers, je borst, je hele rug, je buik, je achterste natuurlijk, je piemel, je benen, je voeten en al je tenen. En daarna..."

Mama knijpt haar ogen tot kleine spleetjes. Ze kijkt heel gemeen.

"En daarna?" vraagt Stan, een beetje ongerust.

"Daarna was ik je vanbinnen," gromt mama.

Naam

"Mama, waarom hebben jullie me Stan genoemd?"

Mama kijkt even op van haar boek. Ze kijkt naar papa.

Papa zit aan de computer te werken. Hij glimlacht even, maar hij zegt niets.

"Omdat wij dat een mooie naam vinden," antwoordt mama.

"Ik niet," zegt Stan. "Nu wel, maar Stan is een domme naam als ik later groot ben."

"Oei," roept papa halfluid.

Mama lacht. "Hoe wil je dan heten?" vraagt ze nieuwsgierig.

"Dat weet ik nu natuurlijk nog niet. Dat weet ik pas als ik groot ben," zegt Stan.

"Zullen we nu alvast op zoek gaan, Louis?" vraagt papa.

"Ik heet niet Louis," zegt Stan verontwaardigd.

"Nu niet, maar later misschien wel, Oscar," zegt mama.

"En ook niet Oscar!"

Stan wordt boos: "Jullie mogen me zo niet plagen."

"Maar jij bent wel begonnen, Pepijn," zegt papa lacherig.

"Dat is niet waar. Jullie zijn begonnen. Jullie hebben me Stan genoemd! "

Nu moeten papa en mama heel hard lachen.

Stan loopt boos weg. Hij slaat de deur hard dicht.

Mama en papa kijken naar elkaar.

"Ik ga wel," zegt mama.

Dan gaat ze Stan achterna.

"Toe, kom terug," roept ze,

"we zullen je niet meer plagen... Stan."

Vlinders en konijnen

"Mama, heb jij soms vlinders in je buik?"

"Wat bedoel je?"

"Lena zegt dat dat kan."

"Ja," zegt mama, "maar ze bedoelt eigenlijk dat het kriebelt in haar buik."

"Is ze dan ziek?"

"Nee, ze is niet ziek, ze is verliefd."

"En zitten er dan echte vlinders in haar buik?"

"Nee, natuurlijk niet. Maar de mensen zeggen dat zo."

Even is het stil.

"Ik ben ook verliefd," zegt Stan.

"Op wie?" Weer is het even stil. Stan moet even nadenken.

"Op papa, op Ilanka, op Lena, op Caroline en op Snuf." Snuf is de hamster. Mama kijkt Stan recht in zijn ogen.

"En op jou natuurlijk," zegt Stan.

Mama lacht. "En ook op mezelf," zegt Stan,

"de juf zegt dat dat zo is. Anders kun je niet op iemand anders verliefd zijn."

"Is dat zo?" vraagt mama.

"Ik denk het wel."

"Misschien is het wel omgekeerd," zegt mama twijfelend.

Stan heeft het niet gehoord. "Maar het meest ben ik nog verliefd op mijn konijn," zegt hij.

"Dat begrijp ik," zegt mama.

"Dat kan toch, hè?" vraagt Stan.

"Dat kan best," zegt mama.

"Als ik mijn konijn zie, krijg ik vlinders in mijn buik."

Echte vrienden

Het is avond. Iedereen zit aan tafel te eten. Stan, Lena, papa en mama.

"Wisten jullie dat ik geen echte vrienden heb?" vraagt Stan ineens.

"Hoe bedoel je?" vraagt mama verbaasd.

"Gewoon, ik heb geen echte vrienden."

"En Siel dan, en Elias en Eva," zegt papa.

"Dat zijn vrienden. Maar ik heb geen échte vrienden."

"Wat zijn dan échte vrienden?"

Stan haalt zijn schouders op.

"Dat weet ik niet. Misschien weet Lena het."

"Lena," vraagt mama, "wat zijn échte vrienden?"

Dat vindt Lena een gemakkelijke vraag.

"Gewoon, waar je heel veel mee speelt."

"Speel jij dan niet veel met Siel en Eva en Elias?" vraagt mama aan Stan.

"Jawel, maar het zijn geen echte vrienden," zegt Stan nu een beetje boos.

"Wat is er dan mis met die vrienden?" vraagt mama.

"Niets," zegt Stan.

"Ja zeg," zegt papa, "ik begrijp er niets meer van."

"Eet nu maar je aardappelen en je vissticks op," zegt mama.

"Ik heb geen zin meer," zegt Stan.

Voor iemand nog iets kan zeggen staat hij op van tafel en gaat naar zijn kamer.

Hij speelt met de auto's. Ze zijn kapot en ze moeten allemaal naar de garage.

Dan komt papa naast hem zitten.

"Heb je geen honger meer?" vraagt die.

"Nee."

"Ben je nog boos?"

"Ja!" zegt Stan.

"Ben ik dan geen échte vriend? En Lena en mama?"

"Ja natuurlijk," zegt Stan.

Hij kijkt naar papa.

"Wil jij de mijnheer van de garage zijn en de auto's maken?"

"Goed," zegt papa, "en ik zal ze ook voltanken."

Gedachten

Het is avond. Het is al laat.

Stan komt de kamer binnen.

Hij kijkt een beetje triest.

"Maar Stan," zegt mama, "ik dacht dat je allang sliep."

Stan gaat op een stoel zitten. Hij zegt niets.

"Moet je misschien plassen?" vraagt mama.

"Nee," zegt Stan.

"Wat is er dan?" Stan zegt niets.

"Stan," vraagt mama, "wat is er dan?"

"Ik ben bang," zegt Stan een beetje bedeesd.

Mama trekt haar wenkbrauwen op: "Waarvoor?"

"Soms is het of er mensen in mijn hoofd zitten. Mannen met rare gezichten. Dan word ik bang."

"Kom eens hier," zegt mama. Ze gaat in de stoel zitten. "Kom."

Stan kruipt op haar schoot.

"Wie zijn dan die mannen?" vraagt mama.

"Dat weet ik niet. Ze zijn er gewoon. Ik moet er de hele tijd aan denken."

"Misschien moet je gewoon aan andere dingen denken," zegt mama.

"Waarom dan?"

"Aan plezierige dingen. Aan een pannenkoek bijvoorbeeld, aan je fiets en dat je mag blijven logeren bij oma."

"Of aan mijn konijn en aan de cadeautjes voor mijn verjaardag," zegt Stan.

"Als je daar allemaal aan denkt, dan is je hoofd vol en is er geen plaats meer in je hoofd voor die mannen."

"Op een keer was er voor ons geen plaats meer in de bus. Weet je dat nog?" vraagt Stan.

"Dat weet ik nog goed. We zijn toen maar weer naar huis gegaan," herinnert mama zich. Ze geeft Stan een zoen op zijn voorhoofd.

"Je hoofd is net als de bus. Als het vol zit, kan er niets meer bij."

Mama en Stan blijven nog even in de zetel zitten.

"Ik wil weer gaan slapen," zegt Stan dan zachtjes.

"Kom, ik zal je instoppen," zegt mama. Ze gaat mee naar de kamer.

Stan kruipt in bed. Mama trekt de dekens over hem heen.

"Mag mijn hoofd ook een tram zijn?" vraagt hij zachtjes. "Die vind ik leuker dan de bus." Mama lacht: "Die maakt ook minder lawaai."

Echt

Papa kijkt tv. Stan zit naast hem. Ze zien een vliegtuig.

"Wat hangt daar onder dat vliegtuig?" vraagt Stan.

"Bommen," antwoordt papa zacht. Dan zien ze een huis.

"Hoe komt het dat dat huis helemaal kapot is?" vraagt Stan weer.

"Het vliegtuig heeft er een bom op gegooit."

Dan zien ze veel mensen. Ze lopen over de weg. Sommigen huilen.

"Waarom huilen die mensen?" vraagt Stan nu.

"Omdat hun huis kapot is en ze nu geen huis meer hebben om in te wonen," zegt mama, die er bij is komen zitten.

"Is dat allemaal echt gebeurd?" vraagt Stan.

"Ja natuurlijk," zegt Lena, die gestopt is met spelen en nu mee kijkt.

"Dat is het nieuws en nieuws is echt."

"Gebeurt dat dan ook bij ons?" vraagt Stan een beetje ongerust.

"Nee hoor," zegt papa snel.

"Nee hoor," zegt hij nog eens. Maar dan wat zachter.

Gezellig

"Kom je?" vraagt Stan.

Stan en Lena zitten naast elkaar op de bank.

Ze kijken naar de kinderprogramma's op tv.

Buiten wordt het donker. Het regent pijpenstelen.

"Kom je?" vraagt Stan nog eens.

Papa gaat op de bank naast Stan zitten.

Lena zwaait naar mama.

"Kom!" zegt ze.

Mama pakt een grote deken.

Dan gaat ze naast Lena zitten.

Met zijn vieren kijken ze naar een tekenfilm van Winnie de Poeh.

Dicht bij elkaar, onder een deken.

Grijs

"Kijk," zegt papa, "toen was ik pas geboren."

Papa, Stan, mama en Lena kijken tv.

Het gaat over wat er allemaal gebeurde in het jaar dat papa werd geboren.

Dat is al een hele tijd geleden.

"Zie je, Stan," zegt papa, "de auto's waren toen helemaal anders en de mensen droegen andere kleren."

"Ja," zegt Stan, "en alles was toen grijs."

Cadeautjes

Het is ochtend.

Stan, Lena, papa en mama zijn net opgestaan. Ze zitten aan tafel.
Ze ontbijten.

Stan is bijna jarig. Hij telt op zijn vingers. "Eén, twee, drie, vier, vijf. "
Stan stopt met tellen. Hij kijkt naar Lena.

"Zes, zeven," helpt Lena.

"Nog zeven keer slapen," zegt Stan. Dan wordt hij vijf.

"Weet je welke cadeautjes ik voor mijn verjaardag wil?" vraagt Stan.

"Nee," zegt papa, "wat wil je dan?"

"Een wenssteen en bloemen."

"Dat zijn mooie cadeaus," zegt mama.

"Eerst, 's ochtends, moet je me de wenssteen geven."

"Waarom?" vragen papa en mama tegelijkertijd.

"Dan kan ik al een wens doen."

"En wat ga je dan wensen?" vraagt Lena nieuwsgierig.

"Ik wens dan dat ik bloemen krijg," zegt Stan. "En dan, als het al wat later is, geven jullie me bloemen. Dan komt mijn wens uit," zegt Stan.

"Raar hoor," zegt Lena.

Hebben

"Mama, hebben wij een telefoon waar je papier in moet steken?"

"Nee."

"Hebben wij een computer waar je spelletjes mee kunt spelen?"

"Nee."

"Hebben wij een wasmachine voor de afwas?"

"Nee hoor!"

"Hebben wij een GSM zonder draad?"

"Nee."

"En hebben wij een oven waarin je de chocolademelk weer warm kunt maken?"

"Nee."

"Hebben wij misschien een koffiezetapparaat?"

"Nee."

"Hebben wij een elektrische tandenborstel?"

"Nee, ook niet."

"Ik vind dat niet erg hoor, mama."

Verjaardag 1: De wenssteen

"Nog nul keer slapen."

Stan schudt papa en mama wakker.

"Nog nul keer slapen," zegt Stan nog eens.

Mama geeuwt en lacht.

"Vandaag is Stan jarig, hoera," zegt ze zachtjes.

"Hoera," roept Lena, die erbij is komen liggen.

"Hoera," geeuwt papa. Samen zingen ze van 'Lang zal ze leven'.

"Hij," zegt papa, "lang zal hij leven."

Maar niemand die er op let.

"Hiep hiep hoera!" klinkt het. Vijf keer.

Stan heeft zijn kroon opgezet. Die hebben de andere kinderen gisteren op school voor hem gemaakt. Er staat een mooie grote, rode vijf op. En sterren, een wolk en een konijn.

"Ga eens in de kamer kijken," zegt mama.

Stan springt uit bed. Hij rent naar de kamer.

Lena, mama en papa hebben gisteravond, toen Stan al sliep, de kamer versierd. Met slingers en overal kaarsjes.

Papa steekt de kaarsjes aan. Dat vindt Stan gezellig.

Op de tafel ligt een klein pakje. Stan haalt snel het papier eraf.

Er zit een doosje in. In het doosje zit een mooie, gladde steen.

"Een wenssteen, dank u wel," roept Stan.

De steen is bruin met zwarte strepen. Hij voelt heel glad. Hij blinkt.

"Tijgeroog," zegt Lena, "zo'n steen heet tijgeroog."

"Niet waar," zegt Stan, "het is geen oog van een tijger, het is een wenssteen."

"Natuurlijk is het een wenssteen," zegt papa. Hij knipoogt naar Lena.

Stan wrijft over de steen.

"Nu heb ik al een wens gedaan," zegt hij.

"Niet zeggen," fluistert mama, "je wens moet geheim blijven."

"Dat weet ik wel!" zegt Stan. "Ik denk dat mijn wens zal uitkomen."

Verjaardag 2: Jurkje

"Wanneer begint mijn feest?" vraagt Stan.

"Straks," zegt mama.

"Om half na drie?" vraagt Stan.

"Om halfdrie," bevestigt mama.

"Mag ik dan nu al mijn feestkleren aandoen?"

"Natuurlijk," zegt mama. "Wat kies je?"

"Mijn jurk!"

Mama lacht. Als het feest is, doet Stan graag een jurk aan.

Een jurkje en een lint en speldjes in zijn haar.

"Waarom doe jij een jurkje aan?" vragen de andere kinderen hem soms.

"Gewoon. Omdat ik dat wil. Dan kan ik goed dansen."

"Ben jij dan een meisje?" vragen ze.

"Nee hoor, ik ben een jongen met een jurkje aan," antwoordt Stan dan.

Verjaardag 3: Bloemen

Het feestje is voorbij. Iedereen is naar huis.

Er waren vijftien kinderen en een heleboel mama's en papa's. Stan kijkt naar zijn cadeautjes.

Hij heeft een boerenpaard gekregen en twee bruine vleermuizen.

"Dit is de mama en dit is een kindje," zegt Stan.

Van Bob kreeg hij een blauwe boemerang. Die kan vliegen als een helikopter.

Papa heeft verse bloemen gekocht op de markt.

Die staan nu in een vaas.

Het hele huis ruikt lekker.

Woorden

"Bed," zegt Stan. En: "School, boerenpaard, Playmobil, dessert."

"Mama, hoeveel woorden ken ik?"

"Tweehonderd," twijfelt mama, "misschien driehonderd."

"Is dat veel?" vraagt Stan.

"Dat is een begin," zegt mama, "maar je zult er nog veel bijleren."

"Hoeveel?"

"Veel."

"Wanneer zijn ze op?"

"Wat?"

"De woorden."

"Er bestaan veel meer woorden dan jij en ik ooit zullen kennen."

"Maar kan ik dan altijd maar blijven spreken?"

Zijn mijn woorden dan nooit op?"

"Op?" lacht mama.

"Zoals snoepjes in een zak. Ineens is die bijna leeg en dan moet ik er zuinig mee zijn."

"Dat is geen slecht idee," lacht mama.

"Hamster," zegt Stan. En: "water, vleermuis, computer en Bugs Bunny."

Veel woorden

"Slapen, slapen, slapen, slapen, slapen, slapen."

"Stan, wat doe je nu toch?" vraagt mama.

Ze liggen naast elkaar in bed. Het is nog vroeg.

"Als ik een woord veel zeg, dan is het net of ik vergeet wat het betekent," zegt Stan.

"Dat begrijp ik niet," zegt mama slaperig.

"Ik zeg heel veel keer 'slapen' en dan weet ik bijna niet meer wat het betekent," zegt Stan.

"Opruimen, opruimen, opruimen, opruimen, opruimen, opruimen. Nu weet ik niet meer wat dat is. School, school, school, school, school, school," zegt hij dan.

"Ik begin het te begrijpen," zegt mama, "zeg nu eens veel keren na elkaar snoep."

Stan zwijgt even.

"Nee, hoor," zegt hij dan.

Het grappige woordenboek

"Papa, lees nog eens grappige woorden uit het boek."

"Ik ben zo moe," zegt papa.

"Toe?"

"Ik weet niet waar het ligt."

Stan stapte uit bed. Even later is hij terug met een klein schriftje.

Op de rode kaft is een etiket geplakt: 'Grappige woorden van Stan' staat erop.

Stan slaat het schrift open.

"Wat staat hier?" vraagt Stan en hij wijst naar een woord.

Papa zucht: "Pralinemand."

"Prullenmand," zegt Stan.

Want dat bedoelde hij eigenlijk.

Stan wijst weer.

"Zavant," zegt papa.

"Fazant," zegt Stan.

Papa heeft woorden opgeschreven die Stan verkeerd zegt.

Het is best een grappig boek.

"Ik denk dat de paashaas een konijn is," zei Stan op een keer.

Een boekentheek is eigenlijk de bibliotheek. Een rare computer is dan weer een typemachine.

"Mijn sleutels vallen in de viool."

"Riool," roept Stan.

Katkamer is badkamer en tegen azijn zegt Stan Filippijn.

Op zijn frietjes doet hij manège. Veel mensen wonen in papamenten en op een keer was Stan de weg verdwaald. En tegen de sint zei hij: "Sinterklaas, ik lust geen smartepijn."

Snoep

"Mama, mag ik een snoepje?" vraagt Stan.

"Nee," zegt mama, "we moeten nog opstaan en ontbijten. Natuurlijk niet."

"Ik zal aftellen en wie wint mag kiezen," zegt Stan en hij begint meteen.

"Iene miene mutte ... is de baas."

Zijn vinger wijst naar mama.

"Nee," zegt deze, "nu geen snoep."

Stan kijkt beteuterd.

"Nog eens," zegt hij.

"Iene miene mutte ... is de baas."

Weer wijst zijn vinger naar mama.

"Nee," zegt die weer, "het is nog veel te vroeg voor snoep."

Ze kijkt naar Stan.

Die trekt een pruillip.

"Maar ik zal iets meebrengen van mijn werk," zegt ze troostend.

"Beloofd?" vraagt Stan.

"Beloofd," zegt mama.

Sinterklaas

"Heeft Sinterklaas ook een piemel?" vraagt Stan opeens.

Hij zit aan tafel. Hij eet een beschuit met jam.

"Ja, natuurlijk," zegt papa. "Sinterklaas is toch een jongen, een man."

"Blijft Sinterklaas dan rechtstaan als hij moet plassen of gaat hij zitten?" vraagt Stan.

"Wat denk jij?" vraagt papa op zijn beurt.

"Ik denk dat hij gaat zitten. De echte Sinterklaas gaat zitten.

De valse en de middelmatige Sinterklazen blijven staan."

"Is dat zo?"

"Ik denk het wel," zegt Stan.

"Dan denk ik het ook," zegt papa.

"Weet je wie er bij Sinterklaas woont?"

"Zeg eens," zegt papa.

"Zwarte Piet natuurlijk. Wanneer is Zwarte Piet jarig?"

"Wil je nog een beschuit?" vraagt papa.

Tenen

Het is warm buiten. Heel warm.

Lena en Stan spelen in het zwembadje in de tuin.

Stan kijkt naar zijn hand.

"Hoe heet deze vinger?" vraagt Stan aan Lena.

"Duim," zegt Lena.

"En deze?"

"Wijsvinger. En dit is de middelvinger. En dit de ringvinger."

Lena wijst naar de vingers van Stans linkerhand.

"En dit is mijn pink," zegt Stan snel, "dat wist ik al."

Stan kijkt naar zijn voeten.

Onder water zien die er een beetje vreemd uit.

Hij wijst naar zijn linker grote teen.

"Is dat dan mijn duimteen?" vraagt hij.

Links

"Papa, is dit links?" vraagt Stan.

Stan ligt op zijn rug in bed.

Hij strekt zijn linkerarm, recht in papa's oog.

"Au," zegt papa, "nee, dat is mijn rechteroog."

"Mama, is dit dan links?" vraagt Stan.

Hij strekt zijn rechterarm, pats, op mama's neus.

"Au," zegt mama, "nee, dat doe je met je rechterhand."

"Maar waar is dan toch links?" vraagt Stan.

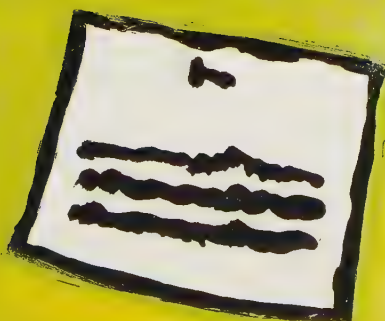
Een dag kwijt

"Papa," zegt Stan, "ik wil niet opstaan. Ik wil dat vandaag niet bestaat."
"Hoe bedoel je?" vraagt papa.
"Ik bedoel dat we gewoon verder slapen, en morgen opstaan, en dat deze dag dan weg is."
"Dat we dus niet opstaan en niet eten?" vraagt papa. "Ja," zegt Stan.
"Niet naar school gaan, niet spelen, niet fietsen, niet tekenen, niet vertellen, niet lezen, niet tv-kijken? Niets! "
"Ja", zegt Stan, "niets."
"Maar dan zijn we een dag kwijt," zegt papa.
"Dat is toch niet erg. Er zijn dagen genoeg."
"Voor jou misschien, niet voor mij."
"Wat bedoel je?" vraagt Stan.
"Niets," mompelt papa.
"Misschien is het die dag wel juist Sinterklaas of Kerstmis. Of je verjaardag," zegt papa. Hij kijkt lachend naar Stan. Stan zegt even niets.
"Kom, papa, het is tijd om op te staan," zegt hij dan en hij wipt uit bed.

Morgen

"Is het nu al morgen?" vraagt Stan als hij wakker wordt.
"Nee," zegt mama, "het is nu vandaag."
"Maar wanneer is het dan morgen?" vraagt Stan.
"Morgen, natuurlijk."
"Maar je had een andere keer gezegd dat ik morgen mijn snoep mocht opeten. Maar wanneer is het dan morgen?"
"Een andere keer, dat was gisteren," zegt mama. "Als ik gisteren morgen zei, dan bedoelde ik vandaag."
"Ik begrijp dat niet," zegt Stan.
"Vandaag is altijd nu, gisteren is altijd voorbij en morgen moet altijd nog komen."
"Altijd?" vraagt Stan.
"Ja, altijd."
"Mag ik dan altijd mijn snoep opeten?"
Mama zucht.
"Nee," zegt ze, "maar vandaag wel."
"Joepie," zegt Stan.

De spiegel

"Kom op," zegt papa, "was je gezicht, dan kun je naar school."

Stan klimt op het krukje bij de wastafel en kijkt in de spiegel. Hij ziet niets.

Papa heeft net een douche genomen. De spiegel is beslagen.

"Wat moet ik op de spiegel tekenen?" vraagt Stan.

"Een snoepje," zegt papa.

Stan tekent een zak met bobbels. "Wat is dit?" vraagt hij.

"Een snoepje," zegt papa een beetje onduidelijk.

Hij is zijn tanden aan het poetsen.

"Maar nee."

"Een zak met veel snoepjes?" murmelt papa.

"Maar nee, een struik natuurlijk," zegt Stan.

Dan tekent Stan een steel met een cirkel er bovenop.

"Wat is dit?"

Papa kijkt nog eens naar de struik en dan naar de steel met de cirkel.

"Een boom, natuurlijk," zegt hij dan.

"Mis. Een lolly," zegt Stan.

"Ja maar," zegt papa lachend, maar dan zwijgt hij en poetst verder.

"Wat moet ik nu tekenen?"

"Een vliegtuig," zegt papa.

"Dat kan ik niet."

Stan tekent een punt.

"Wat is dit?"

"Weet ik niet!" zegt papa.

"Een vliegtuig dat heel ver is."

Papa moet lachen, maar hij verslikt zich in de tandpasta. Hij moet heel hard hoesten.

"Dan teken ik nu een echt vliegtuig," zegt Stan als papa uitgehoest is.

"Ja, ja," zegt papa, "dat zal wel. Was nu maar je gezicht, we moeten naar school."

Pampers

"Waarom moet ik een pamber aan als ik slaap?" vraagt Stan.

"Dat weet je toch," zegt Lena, die ook in het bed ligt, "anders plas je in bed."

"Slaapt mijn piemel dan niet?"

"Piemels slapen toch niet," zegt Lena.

"Zijn ze dan altijd wakker?"

"Stan, nee, piemels zijn ook niet wakker," zucht Lena,

"ze zijn gewoon gewoon."

"Gewoon gewoon, dat begrijp ik niet," zegt Stan.

"Dat komt nu net omdat je nog een pamber draagt," plaagt Lena.

Stan geeft Lena een stomp.

Lena geeft Stan een stomp.

"Hou op," zucht mama.

"Hou op," kreunt papa.

"Hou zelf op," zegt Stan en hij geeft papa een stomp.

Die geeft Stan een stomp terug.

"Stinkkonijn, dat doet toch geen pijn," lacht Stan,

"want ik heb een pamber aan."

Ver

Papa schrikt wakker.

Stan ligt naast hem en huult zachtjes.

"Wat is er, Stan?" vraagt papa bezorgd.

"Ik droomde van griezelige dingen."

"Die zijn hier toch niet!" troost papa.

"Dat weet ik wel, maar toch ben ik bang."

"Dat mag," zegt papa, "dat mag."

Stan kijkt door het raam naar buiten.

Het is nog donker.

"Papa, wat is ver weg van hier?" vraagt Stan.

"Antwerpen misschien," antwoordt papa twijfelend.

"Nee, echt ver weg."

"Frankrijk? Engeland?"

"Ook niet, want daar zijn we al geweest. In de vakantie."

"Australië, dat is voor ons het verste land, is dat ver genoeg?" probeert papa.

"Is er iets nog verder weg?"

Papa denkt even na.

"De maan natuurlijk en de zon."

"De sterren ook?" vraagt Stan.

"Ja, die ook. Die zijn zelfs nog veel verder weg."

"Soms is er een ster die valt," zegt Stan.

"Zo zegt men dat toch," knikt papa, "een vallende ster."

"Komt die dan wat dichterbij?" vraagt Stan.

Regenboog

"Papa?"

Het is nog vroeg, maar Stan is al wakker.

"Mmmm!"

Papa ligt nog in bed.

Mama ook.

Ze slaapt nog, ze hoort niets. Of misschien doet ze alsof.

"Weet je wat ik wil?" vraagt Stan.

"Mmmm?"

"Dat er eerst grijze wolken zijn, dan regen en dan zon."

"Mmm."

Stan staat naast het bed.

Hij schuift het gordijn opzij en kijkt naar buiten.

"Weet je waarom?"

"Euh...?"

"Omdat er dan een regenboog komt. Dat kan toch?"

"Dat kan," zegt papa.

"Er zijn er altijd twee. Dat kun je soms zien, maar niet altijd.

Dat is toch waar?"

"Dat is waar, dat heb ik je al eens verteld. Maar wees nog even stil, mama slaapt nog."

Stan kruipt in bed, tussen papa en mama in.

Papa schuift een beetje van Stan weg.

Maar Stan gaat lekker dicht tegen papa liggen.

"Ik denk dat er elke keer drie zijn," fluistert hij even later in papa's oor.

"Drie?"

"Eerst twee gewone kromme én daarboven één rechte."

"Een rechte regenboog, daar heb ik nog nooit van gehoord,"

zegt papa verbaasd.

"Ik denk wel dat het bestaat."

"Ik niet," zegt papa.

"Ik wel," zegt Stan.

"Niet."

"Wel."

"Dat kan niet."

"Dat kan wel."

Dan zwijgen ze allebei een poosje.

"Weet je wat niet kan?" vraagt Stan.

"Wat dan?"

"Lopen op een regenboog. Je zakt erdoor, zoals door de wolken."

Stan kruipt weer uit het bed.

Hij kijkt nog eens naar buiten.

"Jammer," zucht hij, "het heeft nog niet geregend en ik zie de zon al."

"Hoeveel zonnen zie je?" vraagt papa.

"Eén natuurlijk."

"Eén nog maar, dan kan ik lekker nog wat slapen," zegt papa en hij draait zich nog eens om.

Nog eens? Nog eens!

"Nog eens?" giechelt Stan.

Lena en Stan staan tegenover elkaar.

"Nog eens!" lacht Lena.

Stan steekt zijn linkerhand naar voren met de palm naar boven gericht.

"Geef me de vijf!" roept hij.

Lena geeft zachtjes een mep op Stans hand.

Dan steekt Stan zijn hand hoog in de lucht: "Omhoog."

Weer geeft Lena een mep op de hand.

"Omlaag!" roept Stan en hij begint te lachen.

Hij houdt zijn hand laag bij de grond.

Lena wil nog een mep geven, maar Stan trekt zijn hand vlug weg.

Lena slaat naast de hand.

"Te traag!" schatert hij.

Lena lacht hard mee.

"Nog eens?" giechelt Stan.

"Nog eens!" lacht Lena.

Eekhoorn

De zon schijnt.

Er is geen wolkje aan de lucht.

Stan en papa zitten op het terras achter het huis.

Stan speelt met zijn speelgoed dieren.

Papa leest een boek.

"Als mensen niet zouden bestaan, dan was ik nu een eekhoorn,"
zegt Stan dan.

Papa stopt even met lezen.

Hij kijkt naar Stan.

Hij wil iets zeggen, maar hij doet het niet.

Dan leest hij verder in zijn boek.

Stan speelt rustig met zijn dieren.

Hij en papa zitten op het terras achter het huis.

Er is nog steeds geen wolkje aan de lucht.

De zon schijnt.

Dieren

"Welk dier is er nog?"

Stan trekt aan papa's haar.

"Au, ik sliep nog," zegt die.

"Maar welk dier is er nog?"

"Een paard," zegt papa al geeuwend.

"Maar dat ken ik al," zegt Stan.

"Een koe, een hond, een kat, een eend," zegt papa snel.

"Maar nee, die ken ik allemaal al."

"Wil je een dier dat je nog niet kent?" vraagt papa.

"Ja."

Papa denkt na.

"Een pterodactylus", zegt hij.

Stan probeert het na te zeggen.

Het lukt niet.

"Dat bestaat niet," zegt hij dan een beetje kwaad.

"Maar jawel," zegt papa, "heel lang geleden wel."

"En hoe zag dat dier er dan uit?" vraagt Stan ongelovig.

"Een dinosaurus met vleugels," zegt papa.

"Dat kan niet, dat bestaat niet. Nooit, nooit."

"Hoe weet jij dat?" vraagt papa.

"Omdat ik het niet ken."

"Oh," zegt papa. "Een varken dan maar."

"Maar dat ken ik al," zegt Stan.

Hij zucht.

Dieren 2

"Zijn er dieren die sneller kunnen lopen dan mensen?" vraagt Stan.

"Ja, natuurlijk," zegt mama.

"Zijn er dieren die sterker zijn?" vraagt Stan.

"Ja."

"Die harder kunnen roepen?"

"Ja hoor."

"En slimmer?" vraagt Stan.

"Een dolfijn is heel slim."

"Zijn er meer dieren dan mensen?"

"Veel meer," antwoordt mama, "je kunt ze niet tellen."

"Meer dan zoveel?" vraagt Stan en hij laat al zijn vingers zien.

"Een hele hoop meer," zegt mama.

"Zijn de dieren dan misschien de baas van de wereld?" vraagt Stan.

Mama denkt even na.

"Misschien wel," zegt ze dan.

"Ik zou dan graag een kangoeroe zijn," zegt Stan.

"Een kangoeroe?"

"Een kangoeroe!"

"Hop dan alvast maar uit bed," zegt mama, "want het is tijd om op te staan."

Lezen

Stan en Lena liggen naast elkaar voor de kachel.

"Wil je nog eens vertellen van Pluto en van de draak?" vraagt Stan.

Lena heeft vandaag op school in haar schrift twee nieuwe verhalen geschreven.

Ze heeft ze al zeker vijf keer aan Stan voorgelezen.

Maar die krijgt er niet genoeg van.

"Oké," zucht Lena, "nog één keertje dan. Luister."

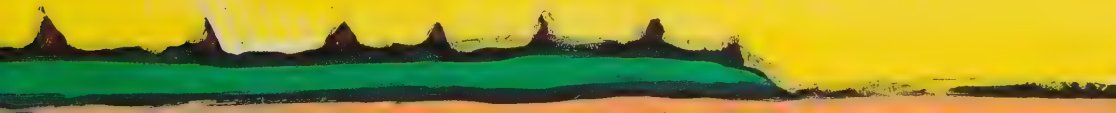
"Er was eens een mannetje op Pluto," begint ze.

"Dat is een andere aarde ver weg," weet Stan.

"Een andere planeet," zegt Lena, "maar laat me nu lezen."

"Er was eens een mannetje op Pluto. Hij wilde naar de aarde.
Hij vroeg aan zijn vrienden en vriendinnen of ze wisten hoe hij er naartoe zou kunnen gaan. Maar nee, ze wisten het niet.
Want Pluto was zo ver van de aarde.
Op een dag wist hij hoe hij naar de aarde kon gaan.
Hij moest gewoon telefoneren. Dan kwamen ze hem halen.
Maar er was nog één probleem: er was geen telefoon op Pluto."
'Einde,' staat er dan nog, en: 'Lena'.
Lena heeft er een tekening bijgemaakt.
Van de aarde en van Pluto.
Op de aarde staat een telefooncel. Op Pluto niet.
"En nu nog één keer het andere," zegt Stan.
"Ik heb geen zin meer," zegt Lena.
"Toe, alsjeblieft?" zeurt Stan.
"Oké," zegt Lena, "maar daarna ga ik buiten spelen."
Ze draait het blad om en leest.
"Er was eens een dorp. Naast dat dorp was een berg.
In die berg woonde een grote draak."
"Waar staat draak?" onderbreekt Stan het verhaal.
Lena wijst: "Hier! Maar laat me nu verder lezen."
"De mensen waren bang voor de draak. Op een keer is er een jongetje naar de draak gegaan.
Hij bleef zeven dagen en zeven nachten bij de draak. Het jongetje kwam terug naar het dorp.
'De draak is lief,' zei het jongetje tegen de andere mensen.
Toen was het groot feest."
"Ik kan nog niet lezen," zegt Stan.
Hij pakt het schrift.
Hij legt zijn vinger op een woord in het schrift.
"Draak," zegt hij terwijl zijn vinger over het woord glijdt.
Hij doet alsof hij het woord leest.
"Is het goed, Lena?" vraagt hij.
Maar Lena is al weg.
"Ik denk het wel," zegt Stan.

kinderlokker

"Papa, vertel nog eens van de kinderlokker?" vraagt Lena.

"Ja, ja, ja," zegt Stan.

"Ja, ja, ja," zegt mama. Ze liggen allemaal naast elkaar in het grote bed. Lekker lui.

"Ahum," zegt papa, "op algemeen verzoek: De kinderlokker. Door papa-paps-vader. Het was hartje winter, in het land heerste strenge vorst.

De kinderlokker zat heel alleen te denken op een stronk,
van dat denken kreeg hij dorst, hij zag een gat in het ijs, hij dronk.
De dommerik is toen uiteraard, aan het ijs vastgevroren met zijn baard.
Hij was flink de klos want hij kwam niet meer los.

Hij lag daar een dag, twee, een week,
niemand die naar hem keek.

Tenslotte is de kerstman gekomen
en heeft hem naar een ver land meegenomen.
Daar waar geen baby, peuter of kleuter ooit gaat,
daar waar het woord kind niet eens bestaat,
daar is zelfs knippen met de ogen heel ongezond
en, naar men fluistert, de wereld is er zelfs niet meer rond.
Als je daar komt, kom je er nooit meer vandaan,
is het met jou voorgoed gedaan.

Dus, mensen, kinderen, laat ons hopen op een korte maar strenge winter,
dan wordt het aantal kinderlokken alweer een beetje minder!"

Het gedicht is opgezegd. Maar niemand zegt iets.

Want ze weten wat er nu gaat komen.

"Klaar?" vraagt papa.

"Klaar!" zeggen de anderen.

"Kinderlokken op het land, in de lucht en op de zee!" roept papa.

"Weg ermee," roepen de anderen zo hard ze kunnen.

"Kinderlokken bestaan toch," zegt Stan.

"Ja," zegt mama aarzelend, "Maar het zijn er wel heel erg weinig."

"Is er meer dan één?" vraagt Stan.

"Duboe is er één," zegt Lena, "maar die is in de gevangenis.

Eerst wel, dan weer niet en dan weer wel."

"Misschien zijn er maar twee," zegt mama.

"Als ik die andere zie, ga ik lekker niet mee," zegt Stan.

"Dat lijkt me oké," zegt papa.

"Dat rijmt allemaal!" merkt Lena op.

Omgekeerde wereld 1

"Mama, spelen we van de omgekeerde wereld?"

Mama zit aan tafel.

Ze schilt een appel, een banaan en een peer voor Stan.

Die snijdt ze dan in kleine stukjes en doet ze in een schaaltje.

"Wat is dat, omgekeerde wereld?"

"Dan moet je alles omgekeerd zeggen. Doe je mee?"

"Nee", zegt mama.

"Waarom niet?"

"Ik bedoel dus ja," zegt mama lachend.

"Maar we waren nog niet begonnen," zegt Stan.

"Oh!" roept mama, "zullen we dan nu beginnen?"

"Nee," zegt Stan.

"Jammer, ik was wel benieuwd," zegt mama.

"Nu waren we wel begonnen, dus ik bedoelde eigenlijk ja,"

lacht Stan op zijn beurt.

"Ik vind het wel ingewikkeld," zegt mama. Ze krabt in haar haar.

"Eet je fruit nu maar niet op," zegt ze dan.

"Ik vind het toch niet lekker," zegt Stan.

Hij neemt het schaaltje met fruit en hij eet alles smakelijk op.

Omgekeerde wereld 2

"Misschien moeten we iets afspreken," zegt mama.

"Hoe bedoel je?" vraagt Stan nieuwsgierig.

"Als je in de omgekeerde wereld praat, moet je eerst je arm in de lucht steken."

Stan steekt meteen zijn linkerarm omhoog.

"Ik vind het geen goed idee," zegt hij.

"Waarom niet?" vraagt mama.

"Mama, ik heb mijn arm toch niet in de lucht," zegt Stan zuchtend.

Mama ziet nu pas de opgestoken arm van Stan.

Ze steekt haar arm ook omhoog.

Haar rechterarm.

"Sorry, ik had het gezien," zegt ze dan.

Verhalen

Stan staat naast het bed.

Hij gromt.

Papa kijkt nog slaperig naar Stan: "Kom je dan niet in bed?"

Stan gromt weer: "Nee."

"Waarom niet?"

"Jij vertelt nooit verhalen."

"Wat!" roept papa.

"Ssst!" doet mama.

"Ik vertel 's avonds toch verhalen," fluistert papa tussen zijn tanden.

"Maar die zijn om te slapen," zegt Stan.

"Wel, wat is daar mis mee?" vraagt papa.

"Ik wil een verhaal om wakker te worden," zegt Stan.

"'s Avonds moet je toch slapen?" zegt papa.

"Ik bedoel 's morgens," zegt Stan.

Papa begint het eindelijk te begrijpen.

"Nu?" vraagt hij.

"Nu!" zegt Stan.

"En blijf je daar dan in de kou staan luisteren?"

Stan lacht, hij kruipt snel in bed.

Zijn voeten zijn ijskoud.

"Nu?" vraagt papa.

"Nu!" zegt Stan.

De ijsbeer

"Er was eens een ijsbeer.

Hij had koude poten.

De andere ijsberen lachten daarom.

'Wij zijn ijsberen, dat is toch normaal,' zeiden ze.

'Kom mee, we gaan een zeehond vangen.'

Maar de ijsbeer met de koude poten had geen zin.

Hij begon hard op en neer te springen, hij ging op zijn rug liggen en liet de zon op zijn poten schijnen.

Hij rolde zich zo klein mogelijk op, maar niets hielp: zijn poten bleven ijzig koud.

Hij wou dat hij nog bij zijn mama en papa was. Maar die waren op een dag, nog niet zo lang geleden, van hem weggegaan.

Toen wist hij dat hij groot was geworden.

Sindsdien had hij koude poten.

's Nachts droomde hij dat hij ergens woonde waar het altijd warm was.

De zon scheen er altijd. Er was geen ijs, er was alleen gloeiend zand.

Maar hij wist niet zeker of zo'n plek wel bestond.

En zeker niet hoe hij er moest komen.

Hij had het voorzichtig gevraagd aan de oudste ijsbeer die hij kende.

Die had eens met zijn hoofd geschud.

'Misschien moet je meer zalm eten,' had hij gezegd, 'dan krijg je niet van die rare gedachten. Kom, ik zal je een goed plekje laten zien.'

Maar de ijsbeer met de koude poten was niet meegegaan.

Hij groef een hol in de sneeuw, smeerde zijn poten in met zeehondenvet en likte de hele dag aan zijn poten.

Maar niets hielp.

De ijsbeer werd zwakker en zwakker.

Hij at niet meer.

Hij probeerde zelfs zijn poten niet meer warm te krijgen.

Hij lag daar maar.

Op de laatste dag zijn de andere ijsberen rond hem komen staan, heel dicht.

De ijsbeer deed zijn ogen open. 'Nu heb ik toch nog warme poten,' fluisterde hij.

Toen deed hij zijn ogen weer dicht."

Papa stopt met vertellen.

Hij kijkt naar Stan.

Stan slaapt.

Omgekeerde wereld 3

Dit is het begin van dit boek.

Stan is een nieuwsgierige kleuter. Altijd en overal stelt hij vragen.
's Ochtends als hij bij mama en papa in bed ligt. Als hij in de zandbak speelt, bij papa op de fiets zit of in bad gaat. Wanneer hij vrolijk is, triest of kwaad.

Over al die vragen gaat dit boek. En over de antwoorden van mama en papa (maar vaak kennen die het antwoord zelf niet).

Een heerlijk lees- en voorleesboek met korte verhalen voor na het wakker worden.

ISBN 90 6822 717 3

9 789068 227178

CLAVIS